

at holde saadanne unge Kvinder tilbage. Naar unge Kvinder af Politiet blive opdagede som faldne, var det saa ikke muligt, at Politiet, at Øvrigheden kunde have saadanne Kvinder til sin Bistand, som kunde søge at indvirke paa de faldne, søge at føre dem tilbage paa rette Vej, saaledes at de i Stedet for at ende med at blive tvungent indstrevne i offentlige Husje, maaste kunde føres tilbage som nyttige Medlemmer af Samfundet?

Der er fremdeles et andet Punkt. Hvis det skulde være Resultatet af Undersøgelsen, at man ikke turde opgibe denne tvungne Visitation, kunde den saa ikke foretages af kvindelige Væger? Nu ere vi jo komne dertil, at vi have kvindelige Væger, og det turde vel haabes, naar det fra det offentliges Side ønskedes, at kvindelige Væger bleve ansatte til at foretage en saadan Visitation, at der saa ogsaa nok mellem dem vilde uddanne sig saadanne, som kunde være stikkede dertil. Jeg tror, at det allerede over for disse stakkels, faldne Kvinder vilde være et stort Fremskridt, at det var Væger af deres eget Køn, de skulde henvende sig til i Stedet for, at de nu skulle henvende sig til Mænd.

Det er kun nogle Antydninger, jeg har tilladt mig at fremsføre. I øvrigt skal jeg, som jeg begyndte med at sige, ikke udtale mig videre, da alt, hvad der efter min Mening kan fremsættes i denne Sag, er blevet fremført af de forfælske Talere, der have haft Ordet. Jeg vil kun sige min Tak til den, der er bragt fra forfælske Sider til det højtærede, kongevalgte Medlem, som har ført denne Forespørgsel frem.

Formanden: Den 2den Landstingsmand for 6te Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Casperen: Jeg skal ikke fremkomme med noget nyt i denne Sag; det kan man maaste vanstelig. Men i Modsætning til den ærede sidste Taler fik jeg det Indtryk af den højtærede Justitsministers Udtalelser, at han bestemte afviste Tanken om en Kommission. Jeg vil tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Minister, om det da ikke skulde være muligt uden en Kommissions Medsættelse alene fra Ministerens Side at tage Initiativ til at komme bort fra den brutale Reglementsbestemmelse om den tvungne Indlæggelse paa Bordeller. Jeg skal slet ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Kontrolten, om den tvungne Visitation og alt det. Det er maaste Spørgsmaal, som der skal Sundhedsautoriteter med til at afgøre; men Spørgsmaalet om en

saadan Indlæggelse er en fuldstændig ren og bar Reglementsbestemmelse, og alle Talere her i Salen have været enige om det uheldige i disse Indlæggelser, baade i sanitær og moralisk Henseende. Jeg kan til Dels være i Samklang med, hvad der fremkom i Samlingen 1891—92, da den Sag blev behandlet i Folketinget. Jeg maa maaste sige, at den Behandling, Sagen da fik i det andet Ting, ikke var den mest heldige, og Lovforslaget, som det kom herop, var heller ikke affattet paa den mest heldige Maade. Men der fremkom til anden Behandling en Ændring fra en æret kjøbenhavnsk Folketingsmand, der lød saaledes: Det kan ikke paalægges noget Fruentimmer at tage Ophold i et offentligt Hus. Den ærede Folketingsmand tog sin Ændring tilbage, den kom ikke til Afstemning, hvilket jeg beklager, ligesom jeg beklager, at Lovforslaget ikke kom herop, indeholdende disse to Vinier, jeg tror, det havde faaet en anden Modtagelse.

Jeg vil altsaa tillade mig at spørge den ærede Minister, om han ikke mener uden Kommissions Medsættelse, uden at spørge nogen Autoritet derom, at kunne træffe en Bestemmelse eller lade foretage Undersøgelser, saaledes at vi kunne komme bort fra denne tvungne Indlæggelse af Fruentimmer i de offentlige Husje.

Justitsministeren (Nellemann): I den vidtløftige Diskussion, der har fundet Sted, er der selvfølgelig kommet mangfoldige Ting frem, som jeg ikke kan paatage mig her paa Stedet at modbevise eller at gendrive. Men jeg vil gøre den almindelige Bemærkning, som jeg tror for Resten allerede laa i mine tidligere Ytringer, at man maa stelde mellem to Ting, nemlig Spørgsmaalet, om man skal bort fra det System, som vi nu have, og Spørgsmaalet om enkelte Detailler i det. Jeg føres navnlig ind paa at gøre denne Bemærkning ved den ærede sidste Talers Udtalelser. Allerede i Slutningen af mit første Foredrag antydede jeg, at det jo var en Ting, der kunde være Genstand for Overvejelse, om der i Regulativerne kunde være et og andet Punkt, som det kunde være ønskeligt at ændre. Men jeg tilføjede tillige, at jeg ikke ansaa dette for at være noget, der vilde være en rimelig Genstand for en Kommissions Arbejde, saa meget mere som Lovgivningen, som jeg nævnedes, peger paa en bestemt Maade, paa hvilken disse Regulativer skulle komme til Stede, og som en Følge deraf ogsaa paa Maaden, hvorpaa de skulle forandres. Det Spørgsmaal altsaa, om der fremdeles skal bestaa en Nødvendighed